

Πρὸς Χαμίτ ἐπιστολὴ
τοῦ ἱππότη Φασουλῆ.

Ἦ Πατισάχ ἀλεμπενάχ, μὲ στίχους σου ἴμιλῶ
καὶ πόδια σου καὶ χέρια σου γονατιστὸς φιλῶ.
Καὶ ὁ Ρωμῆος ἐπέτρεψες νὰ ἔρχεται ἴσθιν Πόλι
νὰ τὸν γνωρίσῃ τὸ Γιλδίξ κί' οἱ Δερβισσάδες ὅλοι.
Τέτοιο καλὸ δὲν ἤλιπα ποτέ μου νὰ μοῦ κάμῃς...
νὰ σ' εὐλογῇ ὁ οὐρανὸς κί' ὁ Σεῖχουλισλάμης.

Ἦ Χαζρετλού καὶ Σάχιν Σάχ, δὲν ξέρω τί νὰ ἴπῳ,
ἀκόμη περισσότερον γιὰ τοῦτο σ' ἀγαπῶ.
Καὶ πάντα σ' ἐξετίμησα ὡς ἄνθρωπον τῶν φώτων
καὶ ἤθελα οἱ Ἕλληνες κί' οἱ Τοῦρκοι νάναί φίλοι,
κί' εἶπα ἴσθιν βασιλέα μου, Γεώργιον τὸν πρῶτον,
πῶς πρέπει Μεγαλόσταυρον ἀμέσως νὰ σοῦ στείλῃ.

Ἦ ἄλλ' ἔμωσ τώρα σ' ἐκτιμῶ ἀκόμη πρὸ πολὺ
κί' ὄλο καλὰ ἢ γλώσσα μου γιὰ σένα ὀμιλεῖ,
καὶ ὅπου κί' ἂν εὐρίσκωμαι καὶ σ' ὅποιο μέρος στέκω
δὲν παύω γιὰ τὸν θρόνο σου ἐγκώμια νὰ πλέκω
καὶ ἄλλον Μεγαλόσταυρον ἐπιθυμῶ νὰ πάρῃς
ἀφοῦ κατέβῃ κί' εἰς ἐμὲ ἢ ποθητὴ σου χάρις.

Χαμίτ Σουλτάνο ἄκουα νὰ λένε κάθε ὥρα,
μὰ ἴντα πράμμα ἦτανε ντὲν εἴξερα ὡς τώρα.
Σὰν εἶδα ὁμῶς ὁ Ρωμῆος πῶς κί' εἰς αὐτὸν ἀρέσει
ἐφόρεσα στραβὰ στραβὰ τὸ λιγδερό μου φέσι,
ἐσήκωσα τὴν κεφαλὴν κί' ἐγὼ ὑπερηφάνως
κί' εἶπα « σασκίνη ἄνθρωπο ντὲν εἶναι ὁ Σουλτάνος. »

Ἦ! ναί, Ρεκιάπη-Χουμαγιούν, ἀγάπα καὶ ἡμᾶς,
ἐσὺ τὰ γράμματ' ἀληθῶς εἰξεύρεις νὰ τιμᾶς,
ἐσὺ θυμὸ τοῦ Φασουλῆ καθόλου δὲν κρατεῖς
καὶ τὸν Ριζᾶ μας ἔστειλες, ποῦ εἶναι ποιητής,
οὐ φαίνεσαι πραγματικῶς πῶς ἔχεις νοῦ σοφὸ
καὶ εἶσαι ὄντως ἄνθρωπος καθ' ὅλα κομὶ ἰλ φό.

Ἦ! ναί, Σουλτάνε, διάβαζε κί' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ
κί' ἄς μὴ σοῦ ἐρεθίζεται καθόλου ἢ χολή.
Μὴν πέρνης καὶ τὰ λόγια μου, Σουλτάνε, μετρητά,
εἰξεύρεις πῶς μ' ἀρέσουνε πολὺ τὰ χωρατά.
Δὲν θέλω ἴσθιν παραμικρὸν ποτέ νὰ σὲ λυπήσω,
κί' ἂν ἴπῳ καὶ τίποτε κακό, εὐθύς τὸ πέρνω ἴπισω.

Ἦ! ναί, Ρεκιάπη καμερτάπ, ἔξαπλόνου ἴσθιν σοφᾶ
καὶ διάβαζε τοῦ Φασουλῆ τὰ λόγια τὰ σοφά,
ἐάν δ' ἐνίστε γελᾶς ἐξ ὅλης σου ψυχῆς
ἐγὼ θὰ εἶμαι δι' αὐτὸ εὐδαίμων κί' εὐτυχής,
καὶ θὰ πετᾶ μεσουρανῶν ὁ Φασουλῆς ὁ νάνος,
ἀφοῦ γι' αὐτὸν ἐγέλασε ὁ κραταῖος Σουλτάνος.

Καὶ ἂν σοῦ ἴπῳν καμμιά φορὰ ὑπήκοοί σου κοῦκκοι
πῶς ὁ Ρωμῆος ὁ φλύαρος κακὸ γιὰ σένα γράφει,
οὐ σπάσε τὸ κεφάλι των μὲ τὸ χρυσὸ τσιμποῦκι
καὶ διῶξέ τους ὀγρήγορα μὲ τὸ σικτιρ πλάφι.
Καλλίτερα νὰ μοῦ χυθῇ σταλιὰ σταλιὰ τὸ αἷμα,
παρὰ νὰ ἴπῳ κί' ἐγὼ κακὰ γιὰ τὸ ἴδικό σου στέμμα.

Ἦ Σεβκετλού, ὦ Κουδρετλού, ὦ Οὐζμετλού Σουλτάνε,
γιὰ τὸν Ρωμῆο τοῦ Φασουλῆ ὅ,τι ἴμορῆσης κάνε
κί' ἐπίβλεπέ τον πάντοτε ὡς μέγας κηδεμὼν
καὶ ἡ μεγάλη χάρις σου ἄς εἶναι μεθ' ἡμῶν,
κί' ὑπὲρ αὐτοῦ, παρακαλῶ, μὴν παύῃς ν' ἀγορεύῃς
καὶ ψύλλους ἴσθιν ἄχυρα γι' αὐτὸν ποτέ σου μὴ γυρεύῃς.

Ἦ Τζιχανκιούστ, Ζιγιαπερβέρ, Ρεβνὰκ παχσά, Ἰρχά,
συνδρομητῆς εἰς τὸν Ρωμῆο νὰ εἶσαι μοναχά,
ἄς γίνῃ πλέον δι' αὐτὸ μὲ ὑψηλὴ θυσία,
ἄς λείπουν καὶ οἱ ἔλεγχοι καὶ ἡ λογοκρισία,
καὶ τέρψιν κί' εὐχαρίστησιν εἰς τοῦτον ἄς εὐρίσκη
πᾶς Ὀσμανλῆς τρισένδοξος καὶ πᾶσα Ὀδαιίσκη.

Ἦ Ἰπιχάτζ, φεγιάζ μουτλάκ, σὲ διπλοπροσκυνῶ
καὶ ὄλα ὄσα ἐγιναν ὡς τώρα λησμονῶ.
Καὶ τὰς Ἀθήνας τὰς κλεινὰς πρὸς χάριν σου ἀφίνω
καὶ θέλω ἴσθιν σεράγι σου παντοτεινὰ νὰ μείνω
καὶ νὰ γενῶ Μπερτόδουλος, τζουτζές σου, μπεχλιβάνης,
κί' ἂν θέλῃς ἴσθιν χαρέμι σου εὐνοῦχο νὰ μὲ βάνῃς.

Ἦ Τζιχανγκίρ, Μεχαπετλού, Ἐρχάμ, Χαμίτ Σουλτάνε,
γιὰ τὸν Ρωμῆο τοῦ Φασουλῆ ὅ,τι ἴμορῆσης κάνε.
Ἐγὼ λιβάνι ἄφθονο ἴσθιν θρόνο σου θὰ κάψω
καὶ μὴν ἀκούῃς ὄσα λὲν κακαῖς τοῦ κόσμου γλώσσαις,
καὶ τώρα νέον τίποτε δὲν ἔχω νὰ σοῦ γράψω,
μονάχα πῶς ὁ Σπάρταλης ἐπῆρε τῆς τρακόσαις.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἐστίας βρίσκειται τὸ βιβλιοπωλεῖον
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον.
ὅπου θαρρῶ πῶς ὄλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει...
λεπτὰ πενήντα ἢ τιμὴ, καθὼς καθένας ξέρει.

Κονιάκ τοῦ Τρίπου ἔξοχον πωλεῖται ἴστοῦ Πετράκη,
ἴστοῦ Ναύλερη καὶ ἴστοῦ Πυρῆ καὶ ἴστοῦ Παππαγιαννάκη,
ἴστοῦ Ζησιμᾶ, ἴστοῦ Μπόιλα, ἴστοῦ Φράγκου τοῦ μπακάλη
κί' ὄσο κί' ἂν πίνῃς δὲν κτυπᾶ ποτέ εἰς τὸ κεφάλι.
Πρὸς δὲ Νεμέας, Μυκηνῶν καὶ Συκιῶνος οἶνοι,
ποῦ ἀμβροσίαν ὁ καθεὶς νομίζει ὅτι πίνει.

Ἦ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς ἴσθιν μου ἀνέβῃ,
στὴν Νεάπολιν ἐπάνω —κί' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, —δὴ ἴσθιν λάδι, τρεῖς ἴσθιν ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μὲ μὲ μάνδρα, —μὲ μεγάλ' οἰκοδομή
καὶ μὲ μὲ μὲ χήρα δίχως ἄνδρα, —ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.